

26 Μαΐου 2017

Ο Γέρων Ιωαννίκιος Διονυσιάτης (1942-2006)

[/ Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

Γέρων Ιωαννίκιος Διονυσιάτης, κατά κόσμον Αλέξανδρος Ανθίμου του Ανθίμου και της Παναγιώτας, εγεννήθη την 22-7-1942 στην Κύπρο, στο χωριό Αγριδάκι της κατεχόμενης από τους Τούρκους Επαρχίας της Κυρήνειας. Οι γονείς του ήσαν άνθρωποι με φόβον Θεού, εγέννησαν έξι παιδιά (πρώτος κατά σειράν), και ο μεν πατέρας του όταν εκοιμήθη έλεγε στους παριστάμενους «Βλέπετε αυτούς τους δύο με τα λευκά;» και αμέσως παρέδωσε την ψυχήν του, η δε μητέρα του κατά προτροπήν του εκάρη Μοναχή υπό το όνομα Μαριάμ κατά τα τελευταία δέκα έτη της ζωής της και εκοιμήθη και εκείνη από καρκίνο στον εγκέφαλο.

Μετά το Δημοτικό εφοίτησε στην Αμερικανική Ακαδημία Λάρνακος και αργότερα εργάστηκε επί ετη σε Αγγλική Τράπεζα. Φλεγόμενος όμως κυριολεκτικώς από θείον έρωτα και έφεση για την απράγμονα και ησύχιονζωήν των μοναχών, ανεχώρησε για το Άγιον Όρος την 1-9-1967.

Ο ένθερμος ζήλος του και η ζέσις της προς τον Θεόν αγάπης του διαφαίνεται και σε κάποιο προσωπικό ημερολόγιο του που διατηρούσε όταν ήταν ακόμα λαϊκός. Εκεί καταγράφει τους καθημερινούς αγώνες του και τις πολλές φιλόνητες δραστηριότητές του, τις επισκέψεις του σε νοσοκομεία και σε άλλους χώρους όπου υπήρχε ανθρώπινος πόνος. Επίσης στο εν λόγω ημερολόγιο, το οποίο προσφυώς θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσωμε «Εξομολογήσεις», υπάρχουν αυτοσχέδιες προσευχές του, πλήρεις αγάπης προς τον Θεόν και αγωνίας για την σωτηρία της ψυχής του. Μία από αυτές παραθέτουμε ενδεικτικώς:

«Πανάγαθε Πατέρα, Φιλάνθρωπε Κύριε Ιησού Χριστέ, Πανάγιον Πνεύμα, Τριάς ομοούσιε, Σ' ευχαριστώ διά την πρόνοιαν που έδειξες και σήμερα για μένα ενανανάξιναμαρτωλόν. Σε παρακαλώ βοήθα με να κατανοήσω την αγάπην Σου, για να μπόρεση και η δική μου καρδιά να σ' αγαπήση, όσον είναι δυνατόν, σύμφωνα με την δύναμιν που παρέχεις σ' εμέ.

Πανάγαθε Θεέ, αιώνιε Λυτρωτά, ομολογώ ότι είμαι ανάξιος να φιλοξενήσω μέσα μου το Πυρ της Θεότητος, τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, αλλά σύμφωνα με την υπόσχεσίν Σου, «ο τρώγωνμουτηνσάρκακαιπίνωνμουτοαίμαενεμοιμένει, καγώνεναυτώ», σε παρακαλώ αξίωσέ με και μείνε μέσα μου και γω εν Σοι. Ελέησέ με Κύριε, και άνοιξε την καρδίαν μου να Σε δεχθήολόκληρον, χωρίς να μπορή να χωρέση τίποτε άλλο. Γίνου Συ βασιλεύς μου και κυβέρνησε το καράβι της ζωής μου σύμφωνα με το θέλημά Σου. Κατέργασέ με ναόνάγιόν Σου, όπου θα επιτελήταιαγιωσύνη του Αγίου ονόματός Σου. Κατάκαυσεπυρίαύλω τας αμαρτίας μου, τας άκανθας των παθών, απάλλαξε με από τα έργα της σαρκός και χάρισέ μου τον καρπόν του Αγίου Πνεύματός Σου. Αξίωσέ με να σοι εξομολογούμαι εν αγαλλιιάσει, να σε ζητώ εν φόβω, να σε υπακούω με πίστη και αγάπην. Και με εναλόγον χάρισε μου τα δώρα πού χαρίζεις σε κάθε ενα πού με πίστη προσέρχεται και Σε δέχεται εντός του, την κατά Χριστόν ζωή, η δόξα του Θεού επί γης και η Σωτηρία εις τους ανθρώπους.

Πρεσβείαις της Υπεραγίας Θεοτόκου, των Αύλων Σου Λειτουργών, και πάντων Σου των Αγίων. Αμήν». Χαρακτηριστικά επίσης γράφει σε μια επιστολή του προς κάποιον Γέροντα-Πνευματικό:

«...Αλλά εμένα μου αρέσει η μοναχική ζωή, η προσευχή, η απομάκρυνσις από τον

κόσμο. Θέλω να βρεθώ κάπου πού να μην έχω ευθύνες, πού να μην έχω φροντίδες και μέριμνες, για να κλάψω τις πολλές αμαρτίες μου. Όμως ακόμη αγαπώ τους γονείς μου και με αγαπούν. Αν μείνω στην Κύπρο θα μ'ενοχλούν και ίσως με επηρεάσουν. Γι'αυτό θέλω να φύγω, να πάω ίσως στο Άγιον Όρος, να βρω ένα καλό Γέροντα, έναν άγιον άνθρωπο, να του εμπιστευθώ την ζωή μου, για να με οδηγήσει στην μετάνοια, κοντά στον Χριστό. Μέσα στον κόσμο δεν μπορώ να ζήσω... Χαυνούμαι ως αδύνατος και μόνος εν μέσω αμαρτωλού περιβάλλοντος. Παρακαλώ συμβουλέψετε με και παρακαλέσατε τον μόνον δυνάμενον σώζειν και βοηθήστε με, Άγιε πάτερ. Είθε ο Κύριος να ενισχύη τους ημάς ενισχύοντας και ενισχύσαντας. Αμήν.».

Και πράγματι στο πρόσωπο του μακαριστού μας Γέροντος Χαραλάμπους βρήκε «ένα καλό Γέροντα, έναν άγιον άνθρωπο», πού του εμπιστεύθηκε την ζωή του και την σωτηρία του. Τον Γέροντα μας ε γνώρισε στην Δάφνη, καθώς επήγαινε από την Νέα Σκήτη, όπου εγκαταβιούσε, στην Μονή Χιλανδαρίου, για να εγγράψη εις το Μοναχολόγιό της ως δόκιμο έναν αδελφό. Ήδη ο Γέροντας σε λίγες ημέρες θα εγκατέλιπε την Νέα Σκήτη και θα μεταφερόταν με την συνοδεία του προς επάνδρωση του Χιλανδαρινού Κελλίου του Αγίου Νικολάου (Μπουραζέρι) στις Καρυές. Τότε και ο νεαρός Αλέξανδρος του είπε: «Γίνεται να ρθώ και εγώ να γραφτώ δόκιμος;». Ο Γέροντας τον εδέχθηκε μετά χαράς, και έτσι πήγε στο Χιλανδάρι να γράψει όχι ενα αλλά δύο αδελφούς.

Στο Μπουραζέρι έλαβε το μέγα και αγγελικό σχήμα την 15-8-1968 και μετονομάσθηκε Ιωαννίκιος εις μνήμην του τελευταίου ηλικιωμένου Ρώσου πού είχε απομείνει στο Κελλί, Γέροντος Ιωαννικίου Ιεροδιακόνου. Την 15-9-1979 ακολούθησε τον Γέροντα Χαράλαμπο και την εικοσαμελή συνοδεία του στην Ιερά Μονή του Αγίου Διονυσίου και την επομένη ημέρα εξελέγη προϊστάμενος της Γεροντικής Συνάξεως της Μονής. Διετέλεσε τέσσερεις φορές Πρωτεπιστάτης, κατά τα έτη 1984-1985 (28-1 εως 31-5-1985), 1994-1995, 1999-2000, 2004-2005. Στην Μονή υπηρέτησε επί έτη στο Αρχονταρίκι και επέδειξε μεγάλο ζήλο και σπουδή για την ανάπαυση, ψυχική και σωματική των πολυαριθμων προσκυνητών της Μονής μας. Ιδιαίτέρως δε προσπάθησε να βοηθήσει τους αλλοδαπούς και ετεροδόξους προσκυνητάς, συζητώντας μαζί τους, ξεναγώντας τους στο Καθολικό της Μονής, όπου, εξηγώντας τους τα μαρτύρια και τους βίους των Αγίων πού ήσαν στις τοιχογραφίες, τους εισήγαγε χωρίς να το καταλάβουν απλά και εποπτικά στην ορθόδοξη πίστη και θεολογία. Ο ύπνος του ήταν λίγος και τα μάτια του σχεδόν πάντοτε ήταν μαυρισμένα από την εν κρυπτώ αγρυπνία του. Διέθετε ισχυρή σωματική δύναμη και αντοχή, παρά το ότι φαινομενικά έδινε την εντύπωση ότι επρόκειτο περί αδυνάτου και εξαντλημένου.

Μετά το 1987 ασχολήθηκε και πάλιν επιτυχώς με την αγιογραφία, πού την είχε εξασκήσει στο Μπουραζέρι. Δούλευε πολλές ώρες στο ιερό αυτό εργόχειρο, σαν να ήξερε πώς θα μας φύγει γρήγορα, και μας αγιογράφησε πάρα πολλές Ιερές εικόνες για τις λατρευτικές ανάγκες της Μονής, αλλά και πάρα πολλές για πολλούς γνωστούς και φίλους, πνευματικούς αδελφούς μας.

Επίσης από της ελεύσεώς του στην Μονή αλλά και σχεδόν έως του τέλους του είχε το υπεύθυνο διακόνημα του Τυπικάρη, και διακρίθηκε για την ακρίβεια του στην τήρηση του περιώνυμου Τυπικού της Μονής μας μέχρι και της τελευταίας λεπτομέρειας.

Ήταν φιλακάλουθος εις το έπακρον και ουδέποτε έλειψε από την ακολουθία ακόμα και σε ώρες ασθενειών μεγάλων. Επίσης μεγάλη σπουδή επέδειξε και για την τήρηση του μοναχικού του κανόνος. Καθημερινώς δε εδιάβαζε επί αρκετή ώρα το ιερόν Ευαγγέλιον. Πάντοτε δε, από την αρχή της αφιερώσεώς του, ήταν αφοσιωμένος στον μακαριστό μας Γέροντα Χαράλαμπο, ο οποίος πολύ τον αγαπούσε, γιατί τον ανέπαυε με την υπακοή του και την διακριτική του διαγωγή. Στενή επίσης ήταν η σχέση του με τον μακαριστό Γέροντα Αρσένιο.

Υποδειγματική όμως ήταν η συμπεριφορά του και απέναντι εις τον νέον μας Γέροντα Πέτρο. Από την αρχή της ηγουμενίας του στάθηκε στο πλευρό του, στηρίζοντας τον στις δυσκολίες της ηγουμενικής διακονίας, αλλά και σε όλα τα

προβλήματα πού παρουσιάζονταν με την διακριτική του και ήσυχη συμπεριφορά εβοηθούσε τον Γέροντα για την επίλυσή τους.

Την τάξιν του όσον αφορά στις ακολουθίες, στους κανόνες και στον εν γένει πνευματικό του αγώνα, ετηρούσε απαρεγκλίτως και κατά την εν Καρυαίς διαμονή του, είτε ως Πρωτεπιστάτης είτε ως Αντιπρόσωπος της Μονής μας, χωρίς να υπολογίζει κούραση, παρά την πολλές φορές ολοήμερη και κοπιαστική διακονία στην Ιερά Κοινότητα. Δεν έχανε ακολουθία στο Πρωτάτο και εκοινωνούσε συχνότατα είτε εκεί είτε στις πολλές Πανηγύρεις των διαφόρων Κελλίων των Καρυών, όπου παρίστατο, αλλά τακτικώς και στο Γρηγοριάτικο Κελλίον των Παχωμαίων, το γειτονικό στο Αντιπροσωπείο μας, όπου επήγαινε και ξελειτουργούσε τον καθημερινώς ιερουργούντα προσφιλή του Παπα-Ακάκιον. Ο μακαριστός Γέρο-Παΐσιος μιλούσε για το πρόσωπο του με τα καλύτερα λόγια και τον εχαρκτήριζε ως «ένα εκ των παλαιών Πρώτων του Αγίου Όρους».

Όταν επεράτωσε την τετάρτη κατά σειράν Πρωτεπιστασία του στις Καρυές, επέστρεψε στο Μοναστήρι, όπου οι πάντες από τον Γέροντα έως και τον τελευταίον δόκιμον τον εδεχθήκαμε με ιδιαίτερη χαρά. Όμως ο Γέροντας διέκρινε

μία ιδιαίτερη κόπωση, η οποία αποτυπωνόταν στην έκφραση του προσώπου του και στην βραδύτητα των κινήσεών του. Ο ίδιος δε ο πατήρ Ιωαννίκιος μας έλεγε ότι αισθανόταν έντονη κόπωση και κατάπτωση, την οποία απέδιδε στο ότι κρουολόγησε στις Καρυές καθώς επέστρεφε ιδρωμένος από την Ιερά Κοινότητα στο Κονάκι μας. Ο Γέροντας ανήσυχος και υποπευδόμενος ότι κάτι σοβαρό του συμβαίνει τον έστειλε επειγόντως την Δευτέρα της Πεντηκοστής στην Θεσσαλονίκη, όπου οι ιατροί διέγνωσαν όγκο στον εγκέφαλο και μάλιστα σε προχωρημένο στάδιο, μη επιδεχόμενο καμμία χειρουργική επέμβαση. Το έμαθε από την αρχή και εψέλισεν αμέσως: «Του Θεού εσμέν. Και η μάνα μου έτσι έφυγε». Σε λίγο διάστημα άρχισε να μη μπορεί να βαδίζει, ούτε να στέκει όρθιος, και καθηλώθηκε στο κρεβάτι. Παραδόξως δεν είχε πόνους στον εγκέφαλο, αλλά εδοκίμασε αφόρητους πόνους από άλλα συμπτώματα και παρενέργειες πού εδημιούργησε στο υπόλοιπο σώμα του η νόσος.

Σε όλες τις δυσκολίες πού συναντούσε (αιμορραγίες, αναρίθμητους εμετούς κ.λπ.) μας συμπαραστάθηκε με μοναδική αγάπη και ανύστακτο ενδιαφέρον και επιμέλεια, ο ευλογημένος Παπα-Δημήτριος Γρηγοριάτης. Ο αδελφός αυτός πολλές ευλογίες πήρε από αυτή την διακονία του στον Γερο-Ιωαννίκιο, όπως και πριν, από την διακονία του στον Γέροντά μας π. Χαράλαμπο και στον Γερο-Θεόκλητο.

Πάντοτε ενώπιον του μαρτυρίου πού διήνυε προσευχόταν εντόνως και θερμώς και, όταν τον ρωτούσαν τί κάνει, απαντούσε συχνά: «Δόξα σοι ο Θεός».

Ενώ οί γνώμες των ιατρών από Ελλάδα, Αμερική, Γερμανία, Αυστρία και άλλων συνέκλιναν στο ότι θα ζούσε το πολύ τρεις μήνες, έζησε σχεδόν ένα χρόνο. Κοινωνούσε τακτικώς τα Άχραντα Μυστήρια. Τα μάτια του είχαν γίνει δύο πηγές άφθονων δακρύων και η σιωπή, την οποία επιμελώς ασκούσε εφ' όρου ζωής, αυξήθηκε ιδιαιτέρως. Μιλούσε όμως σ' όλους μας με τα μάτια και την ευχάριστη και ευπροσήγορη έκφρασή του.

Κατ'έντολήν του Γέροντος τον υπηρετούσαν οι αδελφοί εναλλάξ όλο το εικοσιτετράωρο και αυτό το έκαναν όχι απλώς αβογγύστως αλλά με μεγάλη χαρά, διότι θεωρούσαν ευλογία να υπηρετούν έναν τέτοιο χαριτωμένο ασθενή, ο οποίος παρά την φοβερή του ασθένεια δεν απέκτησε την παραμικρά ιδιοτροπία και ήταν παροιμιωδώς συνεργάσιμος με όλους τους διακονητάς του. Δοξάζομε τον Θεόν, πού μας αξίωσε να του προσφέρομε ένα ποτήρι νερό, ως μικρό αντίδωρο για τα όσα έκαμε εκείνος για μας και κυρίως για το μοναδικό παράδειγμα ανθρώπου και μονάχου πού μας άφησε.

Σε κάποιο αδελφό εκμυστηρεύτηκε ότι ποθούσε το μαρτύριο, και φαίνεται πώς ο Θεός του έδωκε αυτήν την μαρτυρική ασθένεια για να δοκιμάσει την προαίρεσή του. Μάλιστα προτού αναχωρήσει για εξετάσεις στην Θεσσαλονίκη ανέφερε σε πνευματικό της Μονής μας, ότι από την αρχή της διακονίας του ως Πρωτεπιστάτου είχε την διαίσθηση ότι, τελειώνοντας την διακονία του, ο Θεός θα παραχωρούσε έναν μεγάλο πειρασμό για να τον ταπεινώσει.

Την 26-5-2006, Τρίτη των Μυροφόρων, η κατάστασίς του επιδεινώθηκε και περιήλθε σχεδόν σε κώμα, εμφανίζοντας και επιθανάτιο ρόγχο για λίγη ώρα. Αμέσως ο Γέροντας κατέβηκε στο κελλί του και του εδιάβασε την ευχή εις ψυχορραγούντα, και σε λίγα λεπτά ξεψύχησε ήσυχα και ειρηνικά, περικυκλωμένος από τους θρηνούντας αδελφούς, οι οποίοι κατασπάζονταν το καρτερικό λείψανό του ραίνοντας το με τα δάκρυα των επί πολλήν ώρα. Στην κηδεία του προσήλθαν άγιοι Καθηγούμενοι και η Ιερά Επιστοασία, εκ μέρους της οποίας ο Πρωτεπιστάτης Γέρον Παύλος Λαυριώτης εξεφώνησε θερμόν επικήδειον λόγον.

Χαρακτηριστικό είναι και το συλλυπητήριο γράμμα της Ιεράς Κοινότητος, όπου μεταξύ άλλων αναφέρονται τα εξής:

«Πληροφορηθέντες μετ' οδύνης την προς Κύριον εκδημίαν την 26ην παρελθόντος μηνός του εκ των αδελφών της καθ'Υμάς Ιεράς Μονής και λίαν προσφιλούς ημίν Γέροντος Ιωαννικίου, ... προαγόμεθα όπως διά του παρόντος ιεροκοινοσφραγίστου ημών γράμματος υποβάλωμεν θερμάς συλλυπητήριους ευχάς εκ μέρους του Ιερού ημών Σώματος και συνόλου του αγιορείτικου κόσμου.

Αισθανόμεθα ωσαύτως την ανάγκην όπως καθηκόντως εκφράσωμεν τη αγαπητή ημίν Υμετέρα Πανοσιολογιότητι τας οφειλομένας ολοκαρδίους και θερμοτάτας ευχαριστίας του Ιερού Τόπου προς την καθ'ημάς Ιεράν Μονήν διά την ευδόκιμον θητείαν του προμνησθέντος μακαριστού αδελφού εις τα κοινά του Αγίου Όρους.

Εκφράζοντες όθεν την επί τούτω εύλογον ημετέραν ευαρέσκειαν, είμεθα βέβαιοι ότι ο Ιερός ούτος Τόπος θα διατηρή ανεξίτηλον την μνήμην της προθύμου διακονίας τούτου εν ήθει, συνέσει και διακρίσει, ήτις θα αποτελή πρότυπον και υπόδειγμα προς μίμησιν διά τους επιόντας».

Όπως καταλαβαίνει κανείς από τα όσα ουσιαστικώς επιγραμματικά αναφέραμε για τον ευλογημένο αυτό άνθρωπο, το κενό πού δημιουργεί η εκδημία του είναι μεγάλο για την αδελφότητά μας. Όμως έχομε ακράδαντη την πίστη ότι είναι «εν χειρί Θεού», του έχοντος «τας κλεις της ζωής και του θανάτου», του μόνου γινώσκοντος γιατί «ηρπάγη» τόσον απροσδόκητα και νωρίς, ίνα «μη κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού». Πιστεύομε λοιπόν ότι, όπως όταν ήταν κοντά μας φρόντιζε για την αδελφότητα και τα διάφορα προβλήματα της και την βοηθούσε αθορύβως αλλά πολυειδώς, αψηφώντας κόπους και θυσίες γι' αυτήν, πολύ περισσότερο τώρα μας βοηθεί με την θερμή προς τον Χριστόν προσευχή του. Αυτό του ζητούμε να κάνει πάντοτε και να εύχεται να αξιοποιήσουμε όσα μας εδίδαξε, όχι με το λόγο τόσο όσο με το έμπρακτο παράδειγμά του, το οποίο θα παραμένει ανεξίτηλο στις καρδιές μας.

Πολλές θερμές ευχαριστίες εκφράζομε στον Σεβαστό και αγαπητό Γέροντα

Γεώργιον, Καθηγούμενον της Ιεράς Μονής του Οσίου Γρηγορίου, αφ' ενός για την αγαθή του πρόθεση να φιλοξενήσει το παρόν κείμενο στο έγκριτο και σεμνό περιοδικό της Μονής του, και αφ' ετέρου για την μεγάλη του συμπάρασταση και συναντίληψη στον δοκιμασθέντα Γερο-Ιωαννίκιο και τους διακονητάς του, δίδοντας ολοθύμως την ευλογία του στον ιατρό Παπα-Δημήτριο να έρχεται συχνότατα στην Μονή μας όχι για ώρες αλλά και για ημέρες, προσφέροντας τις πολύτιμες υπηρεσίες του. Πολύ τους ευχαριστούμε και ταπεινά ευχόμεθα θερμώς πλουσίαν την από Θεού ανταπόδοση. Αμήν.

(Από την Ιερά Μονή Αγίου Διονυσίου Αγίου Όρους).

Πηγή: Ετήσια Έκδοσις της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους «Ο Όσιος Γρηγόριος» περίοδος β', έτος 2006, αριθμ. 31.